

Türkiye’de Ermeni Lobisinin Çarpıtma Faaliyeti

Süreyya Sadi BİLGİÇ*

Gerçek Türk münewerleri tarafından kim oldukları iyi bilinen bir grup vatandaşımız, tarihe mal olmuş bir konuyu gündeme getirerek “Ermenilerden özür dileme” kampanyası açmışlardır. İsimlerinin karşısına yazar, siyaset bilimci, sanatçı vs. gibi sıfatları bulunan bu zevatın, hiçbir tevil kabul etmeyecek şekilde Türk devletini ve Türk milletini töhmet altında bırakmaktan da öteye kesin şekilde mahkûm etmek niyetinde oldukları açıkça anlaşılmaktadır. Zira bunların köşelerine bakarsanız, Ermenilerin hiçbir suç işlemeyen mahvedildiklerini söyleyerek yazıya başladıklarını görürsünüz. Yani okuyucuya, düşünme ve söz söyleme fırsatı dahi vermeden linç etmek! Bu, Ermeni teröristlerin metotlarını kalemle kullanmaktan başka bir şey olamaz.

Bu imza kampanyasıyla, tarihin her döneminde ve dünyanın her yerinde yaşanmış veya yaşanması mümkün olan birtakım olayları bahane ederek milletimize darağacı gösterilmektedir.

Bu kampanyayı açanların tamamen insanî duygularla hareket ettikleri yahut da yaşanan olayları iyi bilmedikleri söylenemez. Bunlar, ne yaptıklarını gayet iyi bilmektedirler. Bilmedikleri bir şey var; o da, bu milletin nankörlüğü ve ihaneti asla ve asla kabul edemeyeceğidir.

Bu kampanyaya öncülük eden birtakım kalem erbabı ve köşe baronları, sadece insanî duygularla hareket etmiş olsalardı, onların yazılarında, Türk milletinin bugüne kadar uğramış olduğu zulüm ve kirgınlardan da izlere rastlamamız gerekirdi.

Meselâ 1944 yılında Ahıska Türkleri, 40.000 gencini Sovyet ordusu saflarında savaşa gönderdiği hâlde geride kalanların tamamı bir kış gecesinde, iki saat içinde hayvan vagonlarına doldurularak Orta Asya’ya doğru bir ay sürecek ölüm yolculuğuna çıkarılmışlardır. Ahıska Türkleri nüfusunun yarısı bu ölüm yolculuğunda telef olmuştur. Bugün de sürgünde ve darmadağın yaşayan Ahıskalılar, Ermeniler gibi düşmanla iş birliği yapmamış, kendilerine de her hangi bir suç isnat edilmemiştir.

“Ermenilerden özür dileme” kampanyası açan mahut kalemlerin Ahıskalılarla ilgili tek satırı gösterilemez! Neden? Onlar insan değil mi?

Bunların, daha dün denecek gibi yakın bir zamanda Karabağ’da cereyan eden Ermeni vahşetini kınayan yazıları var mı?

O zaman sormazlar mı, siz ne biçim insansınız, diye.

Mesele onların ifade ettikleri gibi 1915 tarihinden ibaret değildir. Bu tarihin arka plânını saklayarak, insanlık âlemini kandıramazlar.

Bunların tarihi bilmediklerine de inanamayız. Zira yerli ve yabancı kaynaklar açıkça ortadadır. Mesele kısaca şöyledir:

1071-Malazgirt Savaşında, kendilerine zulmeden Bizans’a karşı Türk’ün safında yer alan Ermeniler, yüzyıllarca Türk devleti tebaası olarak refah ve huzur içinde yaşadı. Daha önce Bizans yönetimi tarafından kovuldukları İstanbul’a Fatih zamanında getirildiler. Yüzyıllarca sanat ve ticaretle meşgul oldular; devlet yönetimine iştirak ettiler, hatta çok zengin oldular.

19. yüzyıl başlarında, Kafkasya’yı ele geçirip gözünü Akdeniz sahillerine diken Ruslar, Kafkasya’dan İskenderun’a giden yol üzerinde yaşayan insanları avlama gayretine girdi. Devletine bağlı Kürt kardeşlerimizden yüz bulamayınca Ermenilere yönelen Ruslar, ne yazık ki, Ermenilerden, umulanın da üzerinde bir destek buldular. Böylece gönüllü Ermeni kıtalarını yanında bulan Rus ordusu, 1828 Osmanlı-Rus Harbi’nde Erzincan’a kadar ilerledi. 1829-Edirne Antlaşması’yla Ahıska vilâyeti ve Karadeniz’in doğu sahili Anapa kalesi (bugünkü Abhazy) Ruslara verildi. Ruslar Anadolu’dan çekilmeye başladılar.

Ama bir de bakıyoruz, binlerce Anadolu Ermenisi Rus ordularının arkasına takılmış Kafkasya’ya doğru kaçıyordu. Niçin? İngiliz tarihçi John Baddeley’in ifadesiyle, “Onlar, yüzyıllardır beraber yaşadıkları

Türk komşularının kanını dökmüş, namusuna dokunmuşlardı. Artık eski komşularının yüzüne bakamazlar, hatta intikamdan korkarlardı.”

Görülüyor ki, bu coğrafyada, 1915'e gelmeden çok evvel, vahim olaylar yaşanmıştır. Bu olayların müsebbibi de açıkça ortadadır.

İşte Ermeni meselesinin başlangıcı olan 1828 savaşını ve sonraki Osmanlı-Rus, Osmanlı-Fransız savaşlarını ve bu savaşlarda Ermeni gönüllü tabur ve alaylarının rolünü iyi tahlil etmeliyiz. 1915'e bir anda gelinmedi. Bu tarihin arkasında ihanet ve kalıplaşıkla dolu neredeyse bir yüz yıl bulunmaktadır.

1878 Osmanlı-Rus Harbi'nde de aynı ihanet tekrarlanmıştır. İstanbul-Yeşilköy'e kadar ilerleyen Rus ordusunun başkumandanı, Ermeni Patriğinin konağında ağırlandı ve kendisinden himaye dilenilmiştir. Hâlbuki o zamanlar devletin üst seviyedeki bürokrasisi, büyükelçileri ve hatta bakanlar dahi Ermeni'ydi!

Bu tarihten itibaren, Tiflis'te ve Cenevre'de malalanan Taşnak ve Hınçak adlı şer odakları, Türk devletinin nefes borusunu kesmek için bir birleriyle yarışmaya başlamışlar; hatta Osmanlı Padişahının canına kastetmişlerdir. Savaş ortamında Anadolu köy ve kasabalarını cayır cayır yakmaya başlayan Ermeni çeteleri, bir taraftan da cephedeki Mehmed'in harimi ismetine girmişler!

Siz, ey vicdandan bahseden Antranik dostları! Türk ülkesinde, Türk'ün, vatanını, canını ve namusunu korumak gibi meşru bir hakkının olmadığını mı savunuyorsunuz? Dünyada böyle bir örnek var mı?

1915 yılı, Osmanlı'nın ölüm kalım savaşının olduğu bir tarihtir. Bu şartlarda, düşmanla birlikte savaşan, ordu kollarını vuran, yol ve köprüleri havaya uçuran, hanelere tecavüz eden bir topluluk var mıydı, yok muydu?

Hayır, sizin bunları bilmediğinize inanamayız!

Erzurum, Kars, Van ve Muşluların iyi tanıdığı dünkü Ermeni canileri Antraniklerin ve Dıroların kanlı savaşına omuz verenlerin gayretini tel'in ediyoruz.

Şimdi yapılması gereken şudur:

1828 yılından 1920 yılına kadar Türk kanı içmiş olan çeteleri sinesinden çıkarmış olan Ermeni toplumu, yüzyıllarca kendisini hoşça yaşatmış bir devletin torunlarından özür dilemeli, Türk'ün uzattığı dost elini tutmalıdır. Onlar bu dost elini tutarlarsa arada nemalanan bu takım, ortada kalacak, tarih yeniden yazılmaya başlanacaktır ●

* Ak Parti Isparta Milletvekili

PASUNLU HASAN'IN SEFERBERLİK DESTANI

Başladım destana, dedim bismillah,
Harbe hazır oldum, mûnim Allah,
Yetmiş yaram olsa dönmezem billah,
Tâ eski vatani alana kadar.

İlân olundu ol cuma gecesi,
İstikbâle kalktı genci kocası,
Hem alay müftüsü, mektep hocası,
El kaldırıp dua edene kadar.

Ramazan ayında ilân olundu,
Anneler sedası bağrımdı deldi,
Mübarek ramazan kazaya kaldı,
Ömrümüz hitamı bulana kadar.

Ol Bardız köyünde toplar atıldı,
Urus-İslâm birbirine katıldı,
Dönderdiler bizi esir ettiler
Piyade yürüdük tirene kadar.

Çanta zahmetiyle yorulduk yolda,
Şekizinci sağda, dok'zuncu solda,
Sırmalı sancaklar alaydan önde,
Daha o sancağı dikene kadar.

İçtima vuruldu, ordular geldi,
Topların zarbindan bir duman durdu,
Kırk iki buçukluk hedefi buldu,
Atıp da düşmanı bozana kadar.

Allahuekber Dağın zahmetle aştık,
Din vatan uğruna bu candan geçtik,
Karahamza köyünde harbe tutuştuk,
Süngümüzden kanlar akana kadar.

Erzurum dediğin bir büyük yazı,
Elli gün sürdüler tirenle bizi,
Peşimizden ağlar bir körpe kuzu,
Daha o silaya dönene kadar.

Askere emretti ol Enver Paşa,
Askeri dağıttı hem dağa taşta,
Biz de hücum ettik Sarıkamış'a,
Bin üç yüz şehidi verene kadar.

Bunu da söyleyen Pasunlu Hasan,
Mevlâ'm ruhsat verse silaya varsam,
Bir dahi söylesem, bir dahi desem,
Babam, gardaşımı görene kadar.

Bu destanı söyleyen: Hasankale/Pasunlu (Pasinlerli) Hasan.
Derleyen: Kadir Pürü (Sivas Endüstri Meslek Lisesi Müdür Yard.)
Derleme tarihi: 18 Mayıs 1988.

Kaynak kişi: Ömer Şahin, Sivas merkez Güney köyünden, 1932 doğumlu, okur yazar. Bu destanı o tarihte hayatta olmayan Karslı Muzaffer Sabuncu'dan öğrenmiş.

Derleme şekli: Kaynak kişi teybe okumuştur.

NOT: Derleyen kişi, bu destanı yazıya geçirerek 27 Haziran 1988 tarihinde merhum Hocamız Prof. Dr. M. F. Kırzioğlu'na göndermiştir. Hocanın evrakı arasından çıkan bu destanı okuyucularımıza sunuyoruz.

